

Kto sa bojí vlka

KARIN FOSSUM

premedia

Karin Fossum

Kto sa bojí vlka

premedia

This translation has been published with the financial support of NORLA

Karin Fossum
KTO SA BOJÍ VLKA

Den som frykter ulven

Prvé vydanie
www.premedia.sk

Vydavateľstvo Premedia, Bratislava, 2014
Jazyková redakcia Martin Grbjar
Grafická úprava textu Izabela Koska
Obálka Martin Mistrík (www.zelenaluka.sk)

Copyright © CAPPELEN DAMM AS, 1997
Copyright © Karin Fossum, 1997
All rights reserved
Slovak edition © Premedia, 2014
Preklad © Zuzana Demjánová, 2014

ISBN 978-80-8159-126-6

*Nenávidím ľudí, jednoducho preto, že existujú
a nástoľčivo im závidím, pozorujúc, ako sa pohybujú
vo svojej vlastnej krajine.
Sedím v svojom kuse ľadu, ja, šialenec,
a podrobne si zaznamenávam všetky nepriateľské skutky,
ktorými sa ľudia voči mne previňujú.
A z temnoty pomsty povstáva ten, kto ovládne svet.*

Elgard Jonsson

Pre Kari

Pomedzi stromy sa predral oslepujúci lúč svetla.

Šokovaný zastal. Nebol na to pripravený. Vyliezol z postele, pomaly prešiel tmavým domom na vonkajšie schodíky, zatiaľ čo ešte spolu driemal. A tam ho zasiahlo slnko.

Bodalo ho do očí ako šidlo. Rýchlo si zakryl tvár dlaňami, no svetlo už preniklo hlbšie, predralo sa cez chrupavku a kosti priamo do temnoty jeho lebky. Všetko vnútri bolo zrazu prenikavo biele. Myšlienky sa mu rozutekali do všetkých smerov, rozpadli sa na atómy. Chcel nahlas skríknúť, ale nikdy nekričal, to bolo pod jeho úroveň. Namiesto toho zaťal zuby a stál pokojne, ako len dokázal, na schodoch. Niečo sa malo stať. Pokožka na hlave sa mu napla, cítil, ako ho čoraz viac štekli. Chvel sa s rukami pritisnutými k tvári. Cítil, ako sa mu oči stáčajú do strán a rozširujú nozdry. Teraz boli veľké ako kľúčové dierky. Tichučko zakňučal, pokúšal sa ovládať, no nemohol viac odolávať tej obrovskej sile. Pomaly sa mu vyhladili črty tváre. Ostala len holá lebka potiahnutá bielou priesvitnou kožou.

Horúčkovito sa snažil odolávať, zastonal, skusmo si ohmätával tvár, aby zistil, či ju ešte stále má. Nos mu nechutne zmäkol. Odtiahol ruku. Pokazil to málo, čo mu ešte ostalo, zreteľne pocítil, ako sa zošmykol a stratil tvar ako hnilá slivka.

Zrazu sa uvoľnil. Opatrne sa nadýchol, cítil, že tvár sa vrá-

tila na svoje miesto. Niekoľkokrát zažmurkal, otvoril a zavrel ústa, no keď chcel vojsť do domu, bodlo ho niečo do hrude. Neviditeľný netvor zaľal doňho svoje ostré pazúry. Schúlil sa, objal sa pažami, bránil sa proti sile, ktorá mu čoraz tesnejšie ťahovala kožu na hrudi. Bradavky mu zmizli, stratili sa v podpazušných jamkách. Pokožka na obnaženej hrudi sa stenčila, žily spod nej presvitali ako zauzlené drôty, v ktorých pulzovala čierna krv. Zohýnal sa a cítil, že to prichádza a že nedokáže klásť odpor.

Zrazu sa roztrhol ako troll na slnku. Vnútorosti a črevá sa vyvalili von. Pokúšal sa udržať ich na mieste, uchopil okraje rany a zaľahoval ju, no i tak sa mu preliali pomedzi prsty a dopadli pred nohy ako vnútorosti z uloveného zvieratá. Srdce zatisnuté za rebrá mu neprestávalo vydesene biť. Dlhو tak stál, prehnutý vo dvoje a lapal po dychu. Jeho brušná dutina bola prázdna. Otvoril jedno oko a bojzljivo sa pozrel na svoje telo. Prúd ostal. Nemotorne začal zbierať jeho obsah. Pchal ho dovnútra tak, ako mu prišlo pod ruku, zatiaľ čo si druhou rukou pridržal kožu, aby mu nič nevypadlo. Orgány neboli na svojom mieste, pod pokožkou sa mu objavili zvláštne hrče, no ak dokáže zavrieť ranu, nik si to nevšimne. Vedel, že nie je ako iní ľudia, no navonok to nebolo vidno. Kožu si pridržal ľavou rukou a pravou si pod ňu vtískal vnútorosti. Napokon sa mu podarilo vopchať väčšinu dovnútra. Na schodoch ostali len stopy krvi. Stiahol si ranu mocne dokopy a ona sa začínala zaceľovať. Celý čas opatrne dýchal, aby sa opäť neroztrhla. Meravo stál na schodoch, nehýbal sa. Slnko ešte stále svietilo medzi stromy svojimi bielymi lúčmi ostrými ako meč. Ale on bol opäť celý. Všetko sa stalo priveľmi rýchlo. Nemal tak bezmyšlienkovite vyjsť z postele priamo na slnko. Vždy sa pohyboval v inom priestore, na svet sa pozeral cez tmavý závoj, vďaka ktorému ho slnko a zvuky zvonka nepichali. Závoj si udržoval na mieste len hlbokou koncentráciou. Teraz sa pozabudol. Vybehol do nového dňa ako dieťa – bez prípravy.

Videlo sa mu, že trest bol neopodstatnene tvrdý. Pretože

kým spal v temnej posteli, snívalo sa mu niečo, čo ho primälo posadiť sa, vytrieliť von a zabudnúť na prípravu. Zavrel oči a spomínal si na jednotlivé obrazy. Dole pod schodmi videl matku. Z úst jej striekala červená teplá krv. Bola tučná, okrúhla a v zástere s veľkými kvetmi pripomínala prevrhnutý džbán, z ktorého vytekala červená omáčka. Spomenul si na jej hlas. Bolo to, akoby v pozadí hrala flauta akúsi temnú melódiu. Pomaly sa vrátil do domu.

Toto je príbeh o Errkim.

Začal sa takto: boli tri hodiny nadržanom, keď odišiel z ústavu. Nehovoríme tomu ústav, Errki, a aj keď máš v istom zmysle právo nazývať to sám pre seba, ako chceš, mal by si brať ohľad na ostatných a hovoriť tomu inak. Ide o zdvorilosť. Alebo takt, aj tak sa to dá nazvať. Počul si už niekedy o takom niečom?

Bola taká výrečná, že sa mu videlo, akoby z nej slová vytekali ako olej – nech je k nej Boh milostivý. Za slovami nasledovali zvuky – ako prenikavý elektrický organ.

– Volá sa to Mohyla, – povedal a kyslo sa usmial. – Tu v Mohyle sme všetci jedna veľká rodina. Zvoní telefón ,Poprosím prepojiť na Mohylu!’, ,Môže niekto vyzdvihnúť poštu pre Mohylu?’“

– Presne tak. Je to len vec zvyku. Všetci musíme byť ohľaduplní.

– Ja nie, – odvetil zachmúrene. – Neprišiel som sem dobrovoľne, ale vďaka piatemu paragrafu. Predstavujem nebezpečenstvo pre seba a možno i pre iných.

Naklonil sa a zašepkal jej do ucha.

– *Vďaka mne sa špacíruješ po meste s platovou triedou 27.*

Nočná sestra sa zachvela. Práve o takomto čase sa cítila najslabšia. V tej krajine nikoho medzi nocou a ránom, v tom strašnom prázdne, keď vtáci stíchli a človek si nemohol byť istý, či sa opäť rozospievajú. Vtedy sa mohlo stať všetko a ona o tom ani nemusela vedieť. Trochu sa schúlila, zachvátila ju

slabosť. Nemala silu na jeho bolesť, nevládala si uvedomiť, kým je. Že to ona tu velí. Jednoducho sa jej videl odporný, zahľadený do seba a škaredý.

– Uvedomujem si to, – odvrkla. – Ale si tu už štyri mesiace, a zdá sa mi, že sa ti tu celkom páči.

Zošpúlila pri tom ústa tak, že boli špicaté ako slepačí zobák. Z organu zaznel ostrý akord.

A tak odišiel. Nebolo to ťažké. Noc bola teplá, okno bolo otvorené na 15 centimetrov. Upevnili ho oceľovou tyčou, ale vyriešil to tak, že ju odmontoval. Použil pritom sponu z opasku. Skrutky hladko vykĺzli z tmavého dreva na vyše storočnej budove. Izbu mal na prvom poschodí. Vyskočil z okna zľahka ako vták a pristál na trávniku.

Nešiel cez parkovisko, ale zamieril do lesa a hore k jazeru, ktoré sa volalo Studňa. Nezáležalo na smere. Dôležité bolo, že už nechcel byť v Mohyle.

Jazero bolo pekné. Netvárilo sa, že je niečo viac, ako bolo. Nesčerené, otvorené a pokojné splývalo s krajinou. Neodtískalo ho, nelákalo. Nestaralo sa oňho. Jednoducho len bolo. Ústav bol neďaleko, no nevidel ho pre stromy. Nestor ho poprosil, aby na chvíľu zastal a on mu vyhovel. Hľadel uprene na čiernu Studňu. Zrazu si spomenul na Tormoda, ktorého tu našli plávať tvárou dole. Ešte stále mal na rukách gumené rukavice a plavé vlasy sa mu vlnili v zeleno-čiernej vode. Nevyzeral pekne, no to ani predtým. Bol tučný a nemotorný, mal bledé oči a navyše bol hlúpy. Odporný pudingový chlapík, ktorý neprestajne každého prosil o odpustenie. Báľ sa, že niekoho nakazí, že bude prekážať, že niekto zacíti jeho chorý dych. Chudák, teraz už bol doma u Boha. Možno sa potáca po oblaku, konečne oslobodený od svojich slizkých rukavíc. Možno tam stretol hore mamu, azda plávala na vedľajšom oblaku. Errki miloval svoju mamu. Pomyšlel si na Tormodove žmurkajúce oči so svetlými mihalnicami a sťažka prehltol. Niekoľkokrát nervózne otriasol chudým telom a pokračoval v chôdzi.

Tmavá postava sa na zelenom pozadí vynímala, no nik si ho nevšimol. Ostatní spali. A niekto iný zaujal Tormodovo miesto. Po samovražde sa zredukoval na praktický fenomén, ktorý potrebovali omnoho viac: voľnú posteľ. Skutočne zarážajúca premena, uvažoval. Tormod už nebol Tormodom, stala sa z neho voľná posteľ. A aj z neho sa mala stať voľná posteľ s natiahnutou plachtou. Počúval hlas a prikyvoval. Kolísavým krokom sa vnáral hlbšie do hustého lesa. Keď nočná sestra napokon nazrela do jeho izby, kráčal už vyše dvoch hodín popri ceste. Neodvážila sa povedať, o čom sa rozprávali. Nie veru. „Nič som si nevšimla, všetko bolo ako zvyčajne.“ Slnko bolo už vysoko a zasvietilo jej na tvár cez okno v služobnej miestnosti, kde mali raňajšiu poradu. Slová ju pálili v hrdle ako kyselina.

Prešiel okolo jazdiarne. Počul, ako veľké tmavé zvieratá nepokojne dupú kopytami. Jedno si ho všimlo a mocne zardžalo. Kútikom oka sa naň pozrel a dychtivo zatúžil zaradiť sa medzi nich, byť ako oni. Veď za koňom predsa nik nepríde a nespýta sa ho: „Kto si?“ Kôň musí uniesť bremeno, ktoré mu naložia a potom môže odpočívať. A kôň, ktorý nevládze nič spraviť, dostane guľku do čela. Jednoduché. Deň po dni. Kráčať okolo ohrady s dieťaťom na chrbte. Piť zo starej vane. Spať postojacky so zvesenou hlavou. Striasať zo seba muchy. Až kým čas nevyprší.

Chvíľu kráčal pozdĺž cesty. Čoskoro sa ľudia vymocú spod perín a prikrývok. Potkýnal sa o jamy a mraveniská a cítil, že sa to k nemu blíži, vzduch sa chvel. Onedlho sa začne premávka. Errki dvíhal rýchlejšie nohy. Najlepšie by bolo, keby vošiel znova do lesa. Zriedkakedy zodvihol hlavu. Páčil sa mu vlniaci sa les, prebleskujúce svetlo medzi listami a vôňa trávy, ktorú cítil v širokých nosných dierkach. Pod nohami mu mäkko pukali vetvičky a vres. Sivé a suché stromy len tak stáli, kotvili v zemi. Odrhol papraď aj s koreňom. Podržal si ju pred očami a zamrmal: – Koreň, stonka, list. Koreň, stonka, list.

Napokon sa unavil. Z diaľky videl skalú a pod ňou tmavý tieň. Zamieril k nej a schúľil sa v tráve. Stále počúval hlas.

Šumel v ňom rovnomerne a pokojne ako tichá elektráraň. Vo vrecku mal fľaštičku s viečkom. Spánok je bratom Smrti, pomyslel si a zavrel oči.

Bol na pokraji planiny.

Len Errki mohol takto sťažka kráčať, sem-tam zastal ako vrana postrelená do krídla, no napriek tomu sa pohyboval rýchlo. Všetko na ňom viselo: dlhé vlasy, rozopnutá bunda a široké nohavice, ktoré si už dávno nevyzliekol. Staré polyestrové nohavice páchli od potu a moču. Hlavu mal nachýlenú na stranu, akoby mu stuhla akási šľacha na krku. Keď kráčal, zriedkakedy zodvihol pohľad. Radšej sa uprene pozeral do zeme, aby jediné, čo videl, boli jeho pohybujúce sa nohy. Šli samy od seba. Nepotreboval cieľ, dokázal kráčať hodiny a ne-unavil sa. Šiel energicky ako natáhovacia hračka s kľúčikom v chrbte.

Mal dvadsaťštyri rokov, úzke ramená a prekvapujúco široké boky. Pre vrodenú chybu bedrových kĺbov sa mu s nimi ťažko hýbalo. Aby prinútil nohy spolupracovať, musel kolísať bokmi. Bolo to otravné, akoby mal niečo odpornejšie na chrbte, čo sa mu nedarí striasť. Mnoho ľudí si myslelo, že kráča ako žena. Aj krk mal tenší a dlhší, než býva u mužov zvykom, takmer pritenký na to, aby udržal váhu hlavy. Niežeby mal nezvyčajne veľkú hlavu, no to, čo v nej skrýval, bolo omnoho ťažšie ako to, čo nosila v hlavách väčšina ľudí.

Vážil len šesťdesiat kíl a veľa toho nezjedol. Ťažko sa mu rozhodovalo, čo si dá. Chlieb alebo kukuričné lupienky? Klobásku alebo hamburger? Jablko alebo banán? Ako sa vlastne ľudia dokážu vyrovnáť so všetkými rozhodnutiami, ktoré život vyžaduje? *Ako si môžu byť istí, že sa rozhodli správne?*

Vo vrecku mal fľaštičku s viečkom a v nej to, čo potreboval, aby sa mu usporiadali myšlienky a poslúchali ho nohy, keď kráčal hore a dole po chodbách v Mohyle, či pozdĺž cesty, v autobuse, vlaku.

Keď sa nehýbal, ležal a odpočíval.

Mal dlhé čierne vlasy, viseli mu do tváre ako špinavé trsy kukuričných vlasov. Tvár mal zjazvenú od akné. Začalo sa mu objavovať okolo trinásteho roku, vyrážky vyrastali z pokožky ako malé sopky. Prestal sa umývať. Bolo ich vidno oveľa zreteľnejšie, keď si ich vyšúchal mydlom a opláchol vodou. Teraz mal tvár pokrytú hrubou vrstvou prachu a mastnoty, nuž ich nebolo natoľko vidno. Pod chumáčmi vlasov bolo možné zahliadnuť úzku a dlhú tvár s ostrými lícnymi kosťami a tenkým čiernym obočím. Oči mal hlboko vsadené, vyzerali veľmi nezvyčajne, väčšinou však uhýbal pohľadom. No ak sa niekomu podarilo zachytiť ho, zažiarili bledým svetlom. Vždy hľadel do zeme, len niekedy sa pozrel na toho, kto mu čosi vravel a vďaka vlasom a šatom bol napriek slnečnému letu stále biely. Nohavice mal spustené na boky, na mieste ich pridržal kožený opasok. Mosadzná spona znázorňovala orla s rozťahnutými krídlami a zahnutým zobákom. Orlove malé oči sledovali uprene neviditeľnú korisť, azda Errkiho skromné genitálie v špinavých nohaviciach. Mal ich na svoj vek málo vyvinuté, nikdy nebol v žene. Nik o tom nevedel, i on sám ignoroval tento bolestný fakt a sústredil sa na iné, dôležitejšie veci. Orol bol navyše dostatočne impozantný, kolísal sa v takte s Errkiho bokmi. Možno to zvädzalo ľudí k tomu, aby im napadlo, že jeho mužská výstroj sa skutočne mohla stať štvaným zvieraťom.

Na cestách bolo ticho a horúco. Žlté polia po stranách siahali, kam až oko dovidelo. Niekde v diaľke sa prechádzala žena s kočiarikom. Všimla si čiernu kolísajúcu sa postavu a uvedomila si, že musí okolo neho prejsť. Na ceste nebola žiadna odbočka. Vyzeral zvláštne, blížil sa k nej a ju zachvátila nervozita. Krok jej zmeravel. Postava sa trmácala a krútila, muž vyzeral ustráchané a agresívne súčasne a ona si zaumienila, že sa mu nesmie pozrieť do očí, len okolo neho prejde. Musí sa tváriť ľahostajne a povýšene. V každom prípade nesmie dať najavo strach, pretože sa jej zdalo, že ak zacíti jej hrôzu, zaútočí ako nedôverčivý pes.

Žena bola taká plavá a pekná, ako bol Errki čierny a škaredý. Dokonca i cez záves z vlasov ju vnímal ako ostrý svetelný bod. Zvierala rúčku na kočíku. Tisla ho pred sebou ako štít, akoby bola ochotná obetovať jeho obsah, aby si zachránila vlastnú kožu. Aspoň tak sa to Errkimu videlo. Kráčal dlho hlboko ponorený do myšlienok, teraz si však všimol skackajúcu postavičku na vonkajšom okraji svojho zorného poľa. Vyzerala bezvýznamne ako kúsok bieleho papiera vlajúceho vo vetre. Nezdvihol hlavu. Zaregistroval jej obrysy a pohyby, ktoré sa k nemu približovali. Errki tomu vôbec nerozumel. Nedokázal pochopiť, prečo sa ženy tvária tak šialene blažene, keď zo seba vytlačia dieťa. Miliardy ľudí kvília na tejto zemi, no im sa týmto činom absolútne zmení ich pohľad na život – bolo to nad jeho sily. No i tak sa na ňu pozrel a položil si nasledujúcu otázku: zlé úmysly alebo vôbec žiadne? Nemal skúsenosť s dobrými úmyslami. Napriek tomu sa nikdy nedal oklamať. Nepriateľa nebolo možné rozpoznať podľa jeho výzoru, to bol len povrch. Pod prikrývkou v kočíku by sa mohol ukrývať napríklad nôž. Predstavil si taký so zahnutou špičkou a zubkovým okrajom. Jeden nikdy nevie.

Minuli sa. V tom momente začul Errki krehký zvuk cinkajúceho skla. Dievča uchopilo ešte tuhšie rúčku na kočíku. Na krátku chvíľu vzhliadlo. Na svoje zdesenie zahliadlo v jeho očiach to zvláštne svetlo a pod otvorenou čiernou bundou tričko s nápisom:
ZABI OSTATNÝCH.

Bolo to niečo, na čo sa nezabúda. A tak sa stala jednou z tých, ktorí budú neskôr hlásiť polícii, že si všimli hľadaného muža práve v ten deň a práve na tom mieste.

Ostatní ho neustále prenasledovali. Nielen jeho spustošené telo, kde boli orgány vtisnuté jeden cez druhý alebo srdce tvrdé ako kameň, ktoré sa ukrývalo za mrežami z kostí. Chceli sa do neho dostať. Do tajnej miestnosti s oslepujúcou lampou. Zaobalili svoje zlé úmysly do pekných slov, otravovali ho zvelebovanou realitou a vzrušujúcou výzvou, akú predstavovala spoločnosť. Nedalo sa to vydržať.

Čo ak to nechcel vydržať?!

Potriasol zmätene hlavou. Myšlienky mu nekontrolovane prúdili a narúšali jeho vnímanie času. Dotackal sa naspäť do izby a klesol na ufúľaný matrac. Bol rád, že sa mu podarilo odísť z toho dusivého ústavu, tešil sa, že našiel tento opustený dom. Ležal na boku so skrčenými kolenami, ruky si vopchal medzi stehná, líce pritisol k plesnivému matracu. Uprene hľadel hlboko do svojho vnútra do temnej zaprášenej pivnice, keď sa otvoril úzky otvor v streche a dnu prenikol lúč tlmeného svetla. Na kamennej podlahe bol okrúhly flak. Tam sedel Nestor. A pri ňom ležal otrhaný kabát. Vyzeral celkom nevinne ako niečo, čo ktosi zabudol, no on vedel lepšie, o čo ide. Dlho pokojne ležal a čakal, čoskoro opäť zaspal. Potreboval čas, aby sa rana zrástla. Zatiaľ čo sa zaceľovala, ticho sníval. Po treste sa mu dostalo vždy útechy a on ju prijal. Bola to časť dohody. Boli tri minúty po šiestej ráno, dňa šiesteho júla a na krajinu sa nenáhľivo znášala horúčava.

Dom ho prekvapil. Bol ukrytý v hustom lesnom poraste. Bol starý, veľa rokov tu nik nebýval. No i tak bol v zarážajúco dobrom stave, hoci väčšinu zariadenia zničili povalači. Nemálo sa ich tu zdržalo aj dlhšie a zanechali po sebe prázdne fľaše či iné výrazné stopy v ošumelých izbách.

Chvíľu len tak stál v háji a uprene ho pozoroval. Bol postavený z dreva a pred ním sa rozprestieral bujný trávnik. Váhavo strčil do ťažkých dverí a otvoril ich. Zastal a zaňuchal. Vnútri našiel kuchyňu, obývačku a dve malé izbičky. Na jednej posteli ležal starý matrac s prúžkovaným poťahom. Zakrádal sa z izby do izby a obzeral sa. Vtiahol do nosa pach starých brvien. V tomto dome bol Errki svojim predkom bližšie, ako tušil. Starý zrub postavili na mieste jednej z mnohých starobylých fínskych usadlostí, ktoré sa tu nachádzali v sedemnástom storočí. Zatiaľ čo sa prechádzal dookola, načúval pozorne nemým stenám. Videlo sa mu, že sa tam vnútri nie-

čo stalo. Steny boli nasiaknuté hnevom. V mnohých kusoch dreva boli hlboké diery a trčali z nich triesky, akoby sa do nich niekto pustil sekerou. Ani jedno z okien nebolo celé, v popraskaných rámoch ostalo len niekoľko sklenených črepov. Popremýšľal. Nedalo sa sem prísť s autom a pokiaľ vedel, nik ho nevidel, keď zišiel z cesty a predieral sa sem krikmi. Nemal hodiny, ale bol si istý, že z cesty mu to sem trvalo presne pol hodinu. Netrápilo ho, že nemá jedlo ani náhradné oblečenie. Ale bol smädný. Pohýbal sánkou, aby sa mu v ústach vytvorili sliny. Začal si žuť jazyk.

Potom prešiel do miestnosti, ktorá bola kedysi kuchyňou a otvoril niekoľko zásuviek. Úchytky už odpadli, musel ich uchopiť dlhými nechtami, aby sa mu podarilo vytiahnuť ich. Našiel polámanú vidličku a balíček sviečok. Omrvinky a pavučiny. Vrchnáčky od piva. Prázdnu škatuľku od zápaličiek. Pred rozbitým oknom viseli zvyšky tylových záclon a keď sa ich dotkol, tkanina sa mu rozpadla medzi prstami. Vrátil sa do obývačky. Z jedného okna bolo vidno na dvor a z druhého dovidel na jazero. Pri stene stál starý diván so zeleným uzlíkovým poťahom a oproti nemu veľká skriňa. Otvoril ju. Nebolo v nej nič. Palubovka bola fľakatá a drsná. Opatrne sa posadil na diván. Perá na ňom vrzgali a keď si naň sadol, zodvihol sa z obrhanej tkaniny oblak prachu. Rozmyslel si to a prešiel do prvej spálne, kde ležala posteľ s matracom. Vyzliekol si bundu a tričko a ľahol si. Vypol sa na celú večnosť. Zabudol, kde je a čo sa mu snívalo. Potom spravil veľkú chybu a bez premýšľania vykročil do slnka. Bolo ponížujúce sedieť a zbierať vlastné vnútornosti zo schodov a počúvať Nestorov zlomyseľný smiech, zatiaľ čo sa mu črevá kĺzali pomedzi prsty ako hadie mláďatá.

Keď sa zobudil po druhý raz, opatrne sa posadil a zahľadel do izby. Ohmatal si hrud', aby sa ubezpečil, že je neporušená. Tiahla sa mu cez ňu len červená cikcaková jazva. Siahala spomedzi prsných bradaviek až k pupku. Slnko bolo teraz už

vyššie. Vstal z postele. Miestnosť bola prázdna až na nahrubo zbitý nočný stolík – vlastne vyzeral skôr ako debnička. Pomaly vstal a prešiel po podlahe. Vytiahol zásuvku. Zatiaľ čo stál a pozeral sa do nej, zamyslene si šúchal boľavý bok. Ležal na niečom tvrdom. Vrátil sa k posteli a pozrel sa pod matrac. Vopchal podeň prsty. Ležalo tam niečo tvrdé a úzke. Opatrne zodvihol matrac a obrátil ho. V pružkovanej látke bola veľká diera a ktosi z nej vybral penovú výplň. Strčil doň ruku a prehmatal vnútrajšok. Narazil na niečo chladné. Vytiahol ruku a prekvapene na ňu zísal. Nemohol uveriť vlastným očiam. V starom dome sa nachádzali všakové veci a miesta, no práve v tejto starej splesnivenej matraci bol ukrytý revolver. Opatrne ho oblapil oboma dľaňami a zahľad sa do hlavne. Errkimu bol tento predmet cudzí, no keď ho uchopil poriadne pravou rukou a položil prst na spúšť, cítil sa dobre. Tá vec bola silná. Mala všetku moc neba a zeme. Vánok, víchrica a búrka. Zvedavo ho otvoril a pozrel sa doň. V bubienku bol jediný náboj. Dychtivo ho vybral a pozorne preskúmal. Bol dlhý, zarážajúco okrúhly na špičke a leskol sa. Opäť ho vložil do bubienka a potešilo ho, ako hladko tam zapadol. Nálež ho primäl, aby sa v zrube poobzeral. Nieкто tu prenocoval a schoval si tu revolver. Bolo to zvláštne. Možno ho ktosi prekvapil a nemal čas zobrať ho so sebou. Možno niekde sedel a čakal, kým sa bude môcť vrátiť a vyzdvihnúť si ho. Bol to dobrý revolver. Errki nerozumel zbraniam, no zdalo sa mu, že to je drahá pištoľ veľkého kalibru. Prečítal si malé písmená na zásobníku: Colt.

– Čo si o tom myslíš, Nestor? zamrmlal a obracal v rukách zbraň. Potom sa zarazil a odhodil ju. Udrela o podlahu. Vbehol do kuchyne, chvíľu tam postál a tisol sa k lavici. To si mohol myslieť. Že Nestor navrhne niečo hnusné. Počul, ako sa dole v temnej pivnici smiali, len sa tak od nich prášilo. Potom sa vrátil, zastal a dlho hľadel na zbraň. Napokon ho vložil naspäť na svoje miesto v matraci. Nepotreboval ho, mal iné zbrane. Namiesto toho sa prechádzal po dome, z kuchyne do